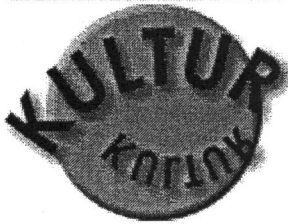

opasia.dk INTERNETSKOLEN

Søg med Wwww.aau Hvad med... på Opasia Maga

Søg efter: i Vælg område... Vælg... Vælg.

Bøger

Teater

Film

Musik

Udstillinger

Du er her: Opasia > Kultur > Teater >

Vold mod Onkel Danny

Hærværk. Jakob Christensens forestilling "DDT Det' Dan Turèll" på Svalegangen er i den grad sovset ind i pænhed og politisk korrekte tidsbilleder, så det næsten bliver en hån mod Turèlls univers og kunst.

Af Marianne Bennetzen 29.10.00

Den sorte provo. Den spidende og sårbare poet. Dan Turèll. De skæve eksistensers - og de liges - elskede onkel Danny. En forestilling om denne nattens ubestridte antihelt og ordets gøgler er en beundringsværdig idé. En dristig satsning, fordi den savnede forfatter stadig udtrykker fortætningen af en særlig tone at navigere i verden med og et særligt ståsted skævt at anskue verden fra. At indkredse det særlige og kultiske Turèllske univers er derfor tæt på det umulige, og det lykkedes så absolut heller ikke i Svalegangens forestilling DDT Det' Dan Turèll af Jakob Christensen.

70'er klichéer

DDT Det' Dan Turèll er en kabaret-lignende forestilling med fragmenter af tidsbilleder fra 70'erne i form af sange, billedprojektioner og dialogbidder. I de faste klichéer, som den tid erindres i, møder vi hippien, der synger om Jesus og tjald. Den nydøbte buddhist i yogastillinger, der drikker te og finder sjakrer. Christianitten i afghanerpels og junkieluderen. Kliché på kliché.

Sammensurium

Musikken i forestillingen er en blanding af mere eller mindre kendte sange fra Dylan til Beethoven. Fra Somewhere over The Rainbow til Jeg plukker fløjsgræs. Kun de færreste af de medvirkende kan synge, eksempelvis har Lise Stegger en smuk stemme, der lys og klar egner sig bedst til højskolesange og ikke rigtig synes at høre hjemme i en Turèll forestilling. Tiden tegnes overfladisk musikalsk, og helt galt går det i de sange, der følges af kikset kabaret-agtig koreografi.

Utilpasset

Dan Turèlls tekster er, som de er og bliver forestillingen igennem fremsagt mellem sange og projektioner. Carsten Bang spiller stykkets eneste gennemgående figur, den fallerede og smådrikkende

journalist, Dick, der har visse sammenfaldende træk med den kendte forfatter. Bang har en god stemme med melankolien, værtshuset og erfaringen i røsten, og han er derfor også den, som slipper bedst fra at citere. Ellers virker de kendte tekster påklistrede og uvirkelige i forestillingens univers. Tunge som træskostøvler på bonede gulve og utilpassede som vand i olie.

Ligegyldigt

Jesper Dræby er den eneste af de medvirkende, der enkelte gange byder på rosværdigt spil. Især scenen, hvor han spiller fængslet, homoseksuel gigolo, er god, og effekten med at filme ham og projektere hans sårbare og resignerede ansigt op i stort format på et lærred midt i scenerummet, giver scenen et glimt af det, resten af forestilling fuldstændig mangler: Oprigtighed. Men denne dialogbid bliver som alle andre i forestillingen komplet uinteressant, fordi den er et fragment blandt utallige, der popper op som enslydende pigeduoer i P3.

For pænt

Forestilling DDT Det' Dan Turèll er mislykket. En omgang velfriserede klichéer. Forstædspænt som nyrenoveringen af Guldsmedegade i Århus, hvor affaldet ligger i pæne opsatte spande, og fliserne danner et kommune-fint mønster. Alle sprækker fyldt ud med kønt stads, skidtet suget ud af hjørnerne, undergrunden rensset med Ajax. Ingen grobund for kunst og slet slet ingen ligheder med Turèlls univers.

Randområdernes lonely rider og antihelt no. 1, Allan Olsen spillede tilfældigvis - og heldigvis - på Train den aften efter premieren. Det havde Dan Turèll ret sikkert også fortrukket at opleve.

 TELE DANMARK ©1996-2000. All rights reserved.